

[Bertel Dahlgaard.]

under skiftende forhold har været med til at forme på en sådan måde, at vi overfor befolkningen kan tage medansvaret for den. Derimod er der sider af regeringens politik, vi ikke kan billige. Det gælder regeringens militærpolitik, hvor regeringen støttes af det ærede medlem hr. Aksel Møller og hans parti; det gælder den toldpolitik, regeringen har bebudet, og hvor det ærede medlem hr. Aksel Møllers parti har tilbudt sig som støtteparti for regeringen. Jeg tror, det ærede medlems parti vil have nok at gøre i sin virksomhed som støtteparti for regeringen på de områder, jeg her har nævnt. Hertil bør dog retfærdigvis føjes, at det ærede medlems parti endvidere har tiltrådt de fire store reformer, der er gennemført her i tinget i denne samling: monopollov, byggestøttelov, huslejelov og færdselslov — ja, i den sidste sag var det ærede medlem personligt endda så regeringsvenlig, at han ene mand i sit parti støttede regeringen mod den form for fri hyreret, der blev gennemført.

Overfor alt dette har det ærede medlem hr. Aksel Møller nok lagt mærke til, at det radikale venstre i denne folketingsamling har anvendt sin fulde handlefrihed og uafhængighed til at styrke og værne folketingets saglige arbejde. Det har vi kunnet gøre, medens det ærede medlem har været bundet i sin virksomhed af de indgåede aftaler med venstre.

Til videre efterretning og bekendtgørelse skal jeg sige, at det radikale venstre i enhver situation vil bidrage til, at de samlende kræfter her i denne sal bliver stærkere end de splittende. De ærede medlemmer fra venstre og det konservative parti kan spare sig alle kandestøberier vedrørende det radikale venstre; de ærede medlemmer har jo ingen indflydelse på vor stilling. Vi er uafhængige og suveræne i vor afgørelse af, hvordan vi på ethvert givet tidspunkt med størst virkning fremmer vor politik.

Alfred Jensen: Da vor ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, på grund af sygdom er forhindret i at give møde, skal jeg på den kommunistiske gruppes vegne fremsætte nogle betragtninger ved denne samlings afslutning.

Jeg skal begynde med nogle ord om Klaksvigsagen. Denne sag er efter vor

opfattelse ikke behandlet på rette måde. Det er urimeligt, at der først i går blev givet tinget en redegørelse; vi burde forlængst have haft en redegørelse som allerede krævet af den kommunistiske gruppe den 22. april. Vi rettede den dag en henvendelse til statsministeren, hvori vi ikke alene krævede en redegørelse i folketinget, men også protesterede mod den måde, hvorpå sagen var blevet forhandlet med formændene for en del af folketingets grupper. Vi mener, det i almindelighed er forkasteligt, at man optræder sådan med udelukkelse af enkelte grupper og derved omgår folketinget, og vi mener, det i særdeleshed i dette tilfælde har været urimeligt. Hvis man havde fulgt vor opfordring og allerede havde givet tinget en redegørelse umiddelbart efter 21. april, havde tinget været bekendt med de særlige synspunkter, som det ærede medlem hr. P. M. Dam gør gældende. Nu måtte tinget og offentligheden faktisk vente med at få kendskab til disse synspunkter indtil 1. maj, da det ærede medlem gennem pressen redegjorde for sin opfattelse.

Den kommunistiske gruppe tog i sin skrivelse til statsministeren den 22. april også forbehold overfor beslutningen om afsendelse af politistyrken til Færøerne, og det gjorde vi, fordi vi har den opfattelse, at befolkningen på Færøerne absolut måtte se med megen skepsis på et sådant skridt. Hvordan man end vil bedømme færingerne i henseende til lovlighed, kommer man ikke uden om, at de i forholdet overfor danskerne faktisk står, som et kolonifolk står overfor den undertrykkende magt. De ser med skepsis på danskerne, på danskernes styre, og det er klart, at en sådan ekspedition med bevåbnet politi og halsende hunde kun kunne virke irriterende på det færøske folk. Udviklingen viser da også, at det var tilfældet. Generalstrejken var jo ikke nogen tilfældighed, men udtryk for den afsky, det færøske folk — og hovedsagelig arbejderne — nærede overfor denne aktion. Jeg tror ikke, denne aktion har tjent til at højne agtelsen for Danmark blandt det arbejdende folk på Færøerne.

Vi har den opfattelse, at man i stedet for at sende politistyrken derop burde have taget fat på fornuftige forhandlinger for at søge at nå frem til en løsning — det har